

Arrest

nr. 222 031 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij op 17 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn maar in werkelijkheid de Indiase nationaliteit heeft, komt op 17 mei 2018 de luchthaven van Zaventem binnen. Er wordt een administratief verslag opgesteld door de politie.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Bij arrest nr. 218 975 van 27 maart 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een inreisverbod voor drie jaar ten opzichte van verzoekster (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de mevrouw:

Naam: M. (...)

Voornaam: K. (...)

Geboortedatum: (...).1970

Geboorteplaats:

Nationaliteit: India

ALIAS: A., A. (...) °(...).1973 Afghanistan – A., A. (...) ° (...)1970 Verenigd Koninkrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A., A. (...) ° (...)/1970 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen)

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A., A. (...) ° (...)/1970 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Het formulier hoorrecht kan in dit stadium niet worden ingevuld. In het gesloten centrum zal hij opnieuw gehoord worden in het kader van artikel 3 EVRM.

(...)

Op 22 mei 2018 wordt verzoekster in het gesloten centrum gehoord.

Op 23 mei 2018 dient verzoekster in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2018 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 18 juni 2018 verzoekt België de Zwitserse autoriteiten om verzoekster over te nemen overeenkomstig artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 2 juli 2018 weigeren de Zwitserse autoriteiten dit verzoek. Zij wensen verduidelijkingen te krijgen.

Op 9 juli 2018 vraagt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de Zwitserse autoriteiten om het verzoek te heronderzoeken. Er worden verduidelijkingen verstrekt.

Op 9 juli 2018 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met dit verzoek tot overname.

Op 13 juli 2018 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 13 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Bij arrest nr. 222 110 van 28 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 26 juli 2018 wordt verzoekster overgedragen aan Zwitserland.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van het proportionaliteitsbeginsel;

3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

En

(...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:

(...)

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoekende partij heeft toen zij voor het eerste werd geïnformeerd dat zij het recht had om een verzoek tot internationale bescherming te doen onmiddellijk aangegeven dit te willen doen de volgende dag en haar verzoek werd de volgende dag geregistreerd (zie de stukken nrs. 4, antwoord op vraag nr. 7 van het gehoorverslag DVZ 22.05.2018 en 3).

De wettelijke termijn om dit verzoek in te dienen is bovendien 8 dagen wat betekent dat verzoekende partij haar verzoek ook binnen de wettelijke termijn deed: binnenkomst in transit op 17 mei 2018 en verzoek om internationale bescherming op 22 mei 2018 en registratie van dit verzoek op 23 mei 2018. Verwerende partij kan daarom niet ernstig voorhouden dat verzoekende partij heeft getreuzeld om een verblijfsaanvraag in te dienen of dit laattijdig deed.

Het motief is niet ernstig en kan niet weerhouden worden.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (London, UK) was.

Zij was op de vlucht voor de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in haar land van herkomst zoals hiervoor beschreven. Deze mishandelingen bestonden vóór de bestreden beslissing en werden posterieur genoteerd door verwerende partij.

Verwerende partij had zich degelijk en voorafgaand aan de bestreden beslissing moeten informeren wat zij niet deed waardoor zij een beslissing nam zonder kennis van de relevante feiten.

Verwerende partij blijft gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij onmiddellijk moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor de blootstelling aan een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover) wat zij niet deed.

Verzoekende partij dient als feitelijke vluchteling en als verzoeker van internationale bescherming niet over geldige reistitels te beschikken. Haar status van illegaal dat wil zeggen feitelijke vluchteling zonder papieren op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen kan niet in de zin van de rechtspraak van de Raad van State nr. 241.138 van 27 maart 2018 begrepen worden als het "schaden van de openbare orde" omdat het gebruik van valse reistitels in transit geen bedreiging van de fundamentele van de Natie betreft.

Bovendien vraagt een verzoeker om internationale bescherming om de regularisatie van zijn al of niet illegaal verblijf wat neerkomt op het inschakelen in de bestaande rechtsorde en het tegendeel aantoonde van het schaden van de openbare orde.

Uw Raad stelt daarbij enkel vaststellen dat een proces verbaal van de politie geen gerechtelijke veroordeling uitmaakt en het verwerende partij vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratieve dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen (R.v.V. 28 november 2013, nr. 114.527) maar dat verwerende partij bij gebrek aan een gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing deze niet met kennis van zaken kon nemen of beslissen over de situatie van verzoekende partij in haar geheel.

Het motief dat verzoekende partij de orde schaadt is daarom niet ernstig en kan niet weerhouden worden.

Artikel 74/11, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dient zij rekening houdende met de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod daartoe alle zorgvuldigheid aan de dag te leggen (R.v.V. 20 januari 2014, nr. 117.188; R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) hetgeen zoals aangetoond niet gebeurde.

Om deze redenen is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen is a fortiori een termijn van drie jaar voor het inreisverbod eveneens kennelijk buiten elke proportie.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- Het proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Art. 74. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen noodzakelijk gepaard gaat met een inreisverbod.

Verzoekende partij merkt evenwel op dat zij op 23.05.2018 een asielaanvraag indiende.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod is geschorst, zolang en totdat geen uitspraak is gedaan over deze asielaanvraag, en dit geheel conform art. 74/11, §3, tweede lid Vreemdelingenwet.

Dat een asielaanvraag werd ingediend, betekent evenwel niet dat het eerder opgelegde inreisverbod ook automatisch uit het rechtsverkeer verdwijnt.

Verzoeker diende een asielaanvraag in na de kennisname van huidige beslissing.

Gelet op het feit dat de asielaanvraag werd ingediend na de kennisname van de bestreden beslissing, was het voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet mogelijk om hiermee rekening te houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Terwijl verzoekende partij het ook niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan verwijten dat niet werd gemotiveerd over haar voornemen om een asielaanvraag in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij bij haar arrestatie dd. 17.05.2018 verhoord werd.

Zij verklaarde Pashto te spreken, maar hoewel pogingen werden ondernomen om met verzoekende partij in die taal te communiceren, bleek communicatie niet mogelijk (gelet op het analfabetisme van verzoekende partij).

Daarenboven blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekende partij niet naar België gereisd is om hier asiel aan te vragen, doch dat zij op doorreis was naar Engeland, alwaar zij nog familie heeft.

Op basis van deze feitelijke gegevens die de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kende en op basis van voormeld art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet was het niet kennelijk onredelijk om een beslissing houdende een inreisverbod te nemen.

Waar verzoekende partij vervolgens beweert dat ze als feitelijke vluchteling en verzoeker van internationale bescherming niet over geldige reistitels diende te beschikken, laat verweerder gelden dat deze kritiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dat op 17.05.2018 genomen werd.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat een proces-verbaal door de politie geen gerechtelijke veroordeling uitmaakt.

Het loutere feit dat één en ander nog geen aanleiding gaf tot een strafrechtelijke veroordeling, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich wel degelijk vermag te steunen op de vaststellingen zoals deze blijken uit het administratief verslag illegaal verblijf, dat deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier.

Verweerder benadrukt voorts in dit kader dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.

Zie ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere-geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek niet worden aangenomen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft wel degelijk op gedegen wijze, geheel in overeenstemming met artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend. Zulks werd hoger reeds afdoende aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2018 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat zij op heterdaad werd betrapt op het gebruik van valse geschriften en gezien uit het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en gelet op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Tevens wordt aangestipt dat alle gezinsleden op illegale wijze in het Rijk verblijven en zij allen “België” dienen te verlaten, zodat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet geschonden wordt en dat verzoekster verklaarde dat zij niet kan lezen en schrijven zodat het formulier hoorrecht niet kan worden ingevuld en zij in het gesloten centrum opnieuw zal worden gehoord in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Thans wordt verzoekster in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2018 geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, wat omstandig wordt toegelicht.

3.3.3. In zoverre verzoekster kritiek uit die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep reeds verworpen werd, is dit onderdeel van het middel niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

3.3.4. Verzoekster uit kritiek op de termijn van drie jaar die wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt de duur van het inreisverbod van drie jaar als volgt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A., A. (...) ° (...)/1970 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Tevens wordt in de bestreden beslissing ook nog op het volgende gewezen:

“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Het formulier hoorrecht kan in dit stadium niet worden ingevuld. In het gesloten centrum zal hij opnieuw gehoord worden in het kader van artikel 3 EVRM.”

Verzoekster werpt op dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of juiste gevolgtrekking op wettelijk vlak. Verzoekster werpt op dat zij toen zij voor het eerst werd geïnformeerd dat zij het recht had om een verzoek tot internationale bescherming te doen dit *“onmiddellijk (...) de volgende dag”* heeft aangegeven dit te willen doen en het verzoek de volgende dag werd geregistreerd (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 4).

De thans bestreden beslissing dateert van 17 mei 2018. Op 22 mei 2018 wordt verzoekster gehoord, uit pagina 3 van dit gehoor blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Verzoekster laat gelden dat zij op de vlucht was voor de mishandelingen in haar land van herkomst en dat deze mishandelingen bestonden voor het nemen van de thans bestreden beslissing, maar deze pas posterieur werden genoteerd door de verwerende partij. Verzoekster werpt op dat de verwerende partij zich wel degelijk en voorafgaand aan de bestreden beslissing had moeten informeren wat zij niet deed waardoor zij een beslissing nam zonder kennis van de relevante feiten.

Verzoekster erkent uitdrukkelijk dat zij *“met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (Londen, UK)”* werd aangetroffen. Op 17 mei 2018 werd verzoekster gehoord door de federale politie, maar uit de weerslag van dit gehoor blijkt dat verzoekster niet wenste te spreken of niet kon spreken in een taal die begrijpelijk was voor de politie. Het gegeven dat de verwerende partij pas na het nemen van de bestreden beslissing aan verzoekster uitdrukkelijk de vraag heeft gesteld of zij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij *“op heterdaad (werd) betrapt voor gebruik van valse geschriften”*. Naderhand bleek dat verzoekster in het bezit was van een visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten, maar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing heeft verzoekster dit achtergehouden. Nu het visum dat haar door de Zwitserse autoriteiten werd afgeleverd niet kenbaar werd gemaakt, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*. Het stond verzoekster vrij om op eigen initiatief aan te geven dat zij in het bezit was van een visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten in plaats van enkel haar vervalste documenten voor te leggen, of om overeenkomstig artikel 50, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet *“onverwijld”* wanneer *“de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen”* aan te geven dat zij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen.

3.3.5. Verzoekster laat gelden dat de wettelijke termijn om een verzoek in te dienen acht dagen bedraagt, wat betekent dat zij haar verzoek binnen de wettelijke termijn deed. Verzoekster voert dan ook aan dat de verwerende partij haar niet kan verwijten dat zij haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de termijn van acht dagen deed, zij getreuzeld zou hebben om een verblijfsaanvraag in te dienen of dat zij dit laatijdig deed.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A., A. (...) ° (...)/1970 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

En

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.”

Tevens wordt gewezen op artikel 50, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming doen.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.

De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming doen.

(...)”

In tegenstelling tot wat verzoekster thans tracht voor te houden kwam het haar toe om hetzij op legale wijze het Rijk binnen te komen, hetzij *“dit verzoek om internationale bescherming onverwijld (te) doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.”*

Verzoekster betwist niet dat zij *“op heterdaad (werd) betrapt voor gebruik van valse geschriften”* en *“gebruik (maakte) van een totaal vals paspoort op naam van A., A. (...) ° (...)/1970 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.”* zodat *“(g)ezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*. Zoals reeds gesteld, stond het verzoekster vrij om op eigen initiatief aan te geven dat zij in het bezit was van een visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten of om onmiddellijk aan de politie mee te delen dat zij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen.

3.3.6. Verzoekster laat gelden dat zij als feitelijk vluchteling en als verzoekster van internationale bescherming niet over geldige reistitels dient te beschikken. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoekster ervoor gekozen heeft om haar visum achter te houden en gebruik te maken van een vervalst paspoort. Het steunt niet op een verkeerde feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van vervalste documenten.

3.3.7. Verzoekster laat gelden dat haar “status van illegaal”, wat volgens haar moet worden begrepen als feitelijke vluchteling zonder papieren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet kan worden begrepen als het schaden van de openbare orde zoals het wordt begrepen in het arrest met

nr. 241.138 van 27 maart 2018 van de Raad van State omdat het gebruik van valse reistitels in transit geen bedreiging van de fundamenteën van de natie betreft.

Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat haar een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat in de verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en niet in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwijzing naar het arrest met nr. 241.138 van 27 maart 2018 van de Raad van State is niet dienstig. In de zaak die aan dit arrest ten grondslag ligt werd ten aanzien van de betrokken vreemdeling een koninklijk besluit tot uitzetting genomen terwijl in deze zaak ten aanzien van verzoekster een inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, vormt één van de motieven waarom de termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Waar verzoekster opwerpt dat zij met het indienen van haar verzoek om internationale bescherming waarmee zij legaal verblijf tracht te bekomen het tegendeel bewijst van het gegeven dat zij de openbare orde zou schaden, kan verzoekster niet worden bijgetreden. Verzoekster erkent uitdrukkelijk dat zij "*met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (Londen, UK)*" werd aangetroffen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat zij "*op heterdaad (werd) betrappt voor gebruik van valse geschriften*" en "*gebruik (maakte) van een totaal vals paspoort op naam van A., A. (...) °(...).1970 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...) van de politie zone van Zaventem VVR.)*" zodat "*(g)ezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*" Indien verzoekster een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, hoefde zij daartoe geenszins door middel van "*een totaal vals paspoort*" richting Groot-Brittannië te reizen.

Waar verzoekster aanstipt dat een proces-verbaal van de politie geen gerechtelijke veroordeling uitmaakt, wordt erop gewezen dat het vermoeden van onschuld, waarop verzoekster lijkt te doelen niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.3.8. Ter zitting laat de raadsman van verzoekster nog gelden dat verzoekster na het nemen van de thans bestreden beslissing een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zij ten gevolge van dit verzoek aan Zwitserland werd overgedragen. Hij werpt op dat zij in het kader van deze procedure over een tijdelijk verblijf beschikt en een inreisverbod niet te combineren valt met haar tijdelijk verblijf. Hij laat gelden dat haar overdracht de voorafgaandelijke beslissing teniet doet.

Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.*" Hieruit volgt dat een inreisverbod niet verhindert dat een vreemdeling nadien een verzoek om internationale bescherming indient. Het louter indienen van dit verzoek en het feit gedoogd te worden op het grondgebied van een lidstaat die deel uitmaakt van de lidstaten die de Dublin-III-Verordening toepassen, gedurende het onderzoek van dit verzoek, brengt niet mee dat het voorafgaandelijk inreisverbod teniet gedaan wordt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Verzoekster maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

3.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET